

Sygn. akt I C 264/11

Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 20 lutego 2013r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Sobieska

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013r w Oleśnicy

sprawy z powództwa **P. A.**

przeciwko (...) **S.A. Towarzystwo (...) w W. Oddział we W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. Towarzystwa (...) w W. Oddział we W. na rzecz powoda P. A. kwotę 1.853,96 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt trzy złote 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24.03.2011r do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.339,03 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnicy kwotę 549,09 zł tytułem kosztów sądowych;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnicy kwotę 112,46 zł tytułem kosztów sądowych

Z./

- kal. 21 dni;

20.02.2013r

Sygn. akt I C 264/11

(...)

Powód – P. A. wystąpił z powództwem przeciwko pozwanej – (...) S.A. Towarzystwu (...) w W. Oddziałowi we W. wnosząc o zasądzenie na jego rzecz kwoty 10.138 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.03.2011r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że dnia 13.01.2011r. doszło do zdarzenia drogowego, którego był uczestnikiem, jako właściciel uszkodzonego wskutek zdarzenia pojazdu marki I. (...) nr rej. (...). W dniu zdarzenia posiadał aktualne ubezpieczenie AC w firmie pozwanej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność na podstawie ww. umowy ubezpieczenia i wypłacił kwotę 8.911,74 zł. Powód wskazał, że wypłacona kwota nie wyczerpuje całości szkody, którą poniósł na skutek zdarzenia drogowego. Powód przedstawił pozwanemu kosztorys naprawy pojazdu z dnia 28.02.2011r. nr 252 opiewający na kwotę 19.549,31 zł oraz fakturę VAT z dnia 08.03.2011r. nr (...) za wykonaną naprawę. Żądana kwota stanowi dalszą kwotę odszkodowania pomniejszoną

o uznaną kwotę 8.900,74 zł, która zgodnie z obowiązkiem ubezpieczyciela powinna stanowić naprawienie szkody w całości. Pozwany wezwany do dobrowolnej zapłaty nie zapłacił powodowi należnej mu kwoty odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że żądanie zawarte w pozwie jest bezzasadne i że podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 23.02.2011r. w przedmiocie wysokości należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody z dnia 13.01.2011r. Zgodnie z wykonanymi ekspertyzami w przedmiotowej sprawie zaistniała szkoda częściowa (OWU AC § 2 pkt 18). Poszkodowanemu przyznano odszkodowanie w wysokości 8911,74 zł. Przedmiotowa kwota to różnica kwoty uzyskanej z kalkulacji kosztów naprawy pojazdu tj. wyceny (9.411,74 zł) z kwotą stanowiącą tzw. udział własny powoda w szkodzie (tj. 500 zł – polisa (...) nr (...)). Przedmiotowy udział własny w szkodzie należy rozumieć wartość części szkody pokrywanej każdorazowo przez Ubezpieczonego, niezależnie od innych potrąceń (OWU AC § 2 pkt 22). Strona pozwana podkreśliła, że przedmiotowa szkoda jest objęta polisą (...) Casco WYCENA – jeżeli w umowie ubezpieczenia przyjęto wariant „wycena”, ustalenie odszkodowania za naprawę następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez usług części na dzień szkody, bez podatku VAT (§ 24 ust. 1 OWU AC). Strona pozwana wskazała, że Ubezpieczyciel wykonał kalkulację naprawy pojazdu w systemie A.. Uzyskany w kalkulacji koszt naprawy został pomniejszony zgodnie z dyspozycją § 24 ust. 4 OWU AC o 20%. Strona pozwana podniosła, że kalkulacja naprawy została wykonana przez uprawnionego rzeczoznawcę techniki pojazdów samochodowych i powyższe pozwoliło na określenie kosztu naprawy na poziomie 9.411,74 zł, co znalazło odzwierciedlenie w decyzji z dnia 23.02.2011r. Po zastosowaniu pomniejszoną o udział własny 500 zł, uzyskano wartość należną powodowi do wypłaty tj. 8911,74 zł i taką kwotę przekazano na rachunek bankowy powoda. Strona pozwana zarzuciła, że powód składając pozew nie zważy na wiążącą go treść przepisu § 24 OWU AC InterRisk TU. S.A. (...), że powód zawierając umowę przystąpił do warunków, jakie dany zakład określił w Ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco pojazdów. Powód podpisał umowę i pokwitował odbiór OWU na polisie, wiedział zatem, że zawarte w OWU regulacje, zwłaszcza w przedmiocie ustalenia odszkodowania w przypadku szkody częściowej obowiązują również jego. Stwierdzić zatem należy, że bezsprzecznie powód wiedział, w jakim wariantcie zawarta została jego umowa autocasco. Uznać należy, że przyjęte przez wypłacającego odszkodowanie ustalone zostało prawidłowo, w oparciu o wszystkim w sposób odpowiadający postanowieniom umownym o ubezpieczenie Autocasco. Powyższe nie daje podstawy do wypłaty świadczenia odszkodowawczego na podstawie faktur dokumentujących naprawę, a dołączonych przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2011r. P. A. zawarł z (...) S.A. umowę ubezpieczenia obejmującą ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej oraz ubezpieczenie Autocasco samochodu I (...) H. o nr rej. (...) na okres ubezpieczenia od 8 stycznia 2011r. do 8 stycznia 2012r. na sumę ubezpieczenia 62.000 zł z przyjętym rozliczeniem częściowym szkody w wariantcie „wycena” oraz udziałem własnym w szkodzie w wysokości 500 zł.

Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco, w których m.in. postanowiono § 24, że jeżeli w umowie ubezpieczenia, dla pojazdów z okresem eksploatacji powyżej 3 lat, przyjęto wariant „wycena” ustalenie odszkodowania za naprawę pojazdu następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez Ubezpieczyciela według zasad zawartych w systemie E. lub A. z zastosowaniem cen usług i części na dzień szkody, według norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej przez Ubezpieczyciela w oparciu o średnie ceny usług stosowane w regionie na terenie działalności jednostki organizacyjnej Ubezpieczyciela likwidującego szkodę, ceny części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany, pochodzących z baz producentów i oficjalnych importerów pojazdów, pomniejszonych dla pojazdów o okresie eksploatacji powyżej 3 lat o wskaźnik 30%. Ponadto ustalono, że wartość odszkodowania w wariantcie „wycena” pomniejszana jest o udział własny w wysokości 20%.

(dowód: polisa (...) nr (...) z dnia 07.01.2011r. – k. 6,

Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco – akta szkody)

W dniu 13 stycznia 2011r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki I. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. A.. Następnego dnia powód dokonał zgłoszenia szkody u strony pozwanej.

(bezsporne, nadto zawiadomienie o szkodzie z dnia 14.01.2011r. – k. 1-2 akt szkody)

W dniu 18 stycznia 2011r. na zlecenie strony pozwanej sporządzona została kalkulacja naprawy nr (...), w której koszt naprawy pojazdu powoda wyceniony został na kwotę 7.844,33 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy z dnia 18.01.2011r. – k. 19-21 akt szkody)

Powód zlecił przeprowadzenie naprawy swojego pojazdu Przedsiębiorstwu (...) we W.. P. D. (1) zwrócił się do strony pozwanej o sporządzenie dodatkowego opisu stanu technicznego pojazdu powoda. Wówczas ujawnione zostało 14 dodatkowych uszkodzeń.

W dniu 28 stycznia 2011r. Przedsiębiorstwo (...) we W. sporządziło kalkulację naprawy nr 252, w której koszty naprawy pojazdu powoda określono na kwotę 19.212,74 zł. Wycena ta przekazana została stronie pozwanej.

Pojazd powoda został naprawiony w przedsiębiorstwie (...).

(dowód: pokwitowane przyjęcia pojazdu do naprawy k. 13;

kalkulacja naprawy z dnia 28.01.2011r. – k. 23-29;

zeznania świadka P. D. – k. 45-46)

W dniu 28 stycznia 2011r. strona pozwana zleciła wykonanie oceny technicznej samochodu I. (...) o nr rej. (...) w systemie kalkulacyjnym A. lub E..

W dniu 10 lutego 2011r. sporządzono kalkulację naprawy nr (...), w której koszty naprawy pojazdu powoda określono na kwotę 11.764,34 zł brutto, przy przyjęciu potrącenia 30 % na części zamienne, robocizny w kwocie 70 zł/rgb oraz ryczałtowe koszty lakierowania wraz z materiałem w kwocie 80 zł.

(dowody: zlecenie - k. 40 akt szkody;

kalkulacja naprawy (...) – k. 55-52 akt szkody)

Decyzją z dnia 23 lutego 2011r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 8911,74 zł, z którego 8861,74 zł przelane zostało, zgodnie z upoważnieniem powoda na rzecz Przedsiębiorstwa (...) we W..

(dowód: decyzja z dnia 23.02.2011r. – k. 7)

Przedsiębiorstwo (...) za wykonaną naprawę pojazdu powoda wystawiło na jego rzecz fakturę VAT na (...) z dnia 8 marca 2011r. na kwotę 19.009,32 zł.

(dowód: faktura VAT z dnia 08.03.2011r. – k. 8-9)

W dniu 8 marca 2011r. powód zapłacił Przedsiębiorstwu (...) brakującą kwotę do rozliczenia faktury VAT nr (...) tj. kwotę 10.147,58 zł.

(dowód: dowód wpłaty 43/11 – k. 14)

Pismem z dnia 16 marca 2011r. powód, działając za pośrednictwem swojego pełnomocnika, wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 10.137,65 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę, jakiej doznał w dniu 13.01.2011r. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania na swój rachunek bankowy. Równocześnie powód poinformował, że w przypadku bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego do zapłaty sprawa zostanie skierowana na drogę sądową.

(dowód: wezwanie do dobrowolnej zapłaty – k. 15)

W odpowiedzi pismem z dnia 4 maja 2011r. strona pozwana poinformowała, że nie znajduje podstaw do zmiany wysokości wyliczenia szkody, gdyż w ramach umowy uzgodniono, że likwidacja szkody będzie się odbywać w wariantcie (...) tj. na podstawie kosztorysu wykonanego przez InterRisk.

(dowód: pismo z dnia 04.05.2011r. – k. 16)

W wyniku zdarzenia z dnia 13 stycznia 2011r. w samochodzie powoda marki I. (...) o nr rej. (...) doszło do powstania uszkodzeń, które wymagały wymiany części: zderzaka przedniego, wspornika zderzaka przedniego l. i p., wzmocnienia czołowego, pokrywy komory silnika, kraty wylotu powietrza, osłony kraty czołowej, reflektora lewego, reflektora prawego, chłodnicy płynu chłodzącego, mocowania chłodnicy, obudowy wentylatorów, tablicy rejestracyjnej przedniej, chłodnicy intercoolera, uchwytu bocznego układu chłodzenia, wentylatora, węża chłodnicy dolnego i górnego, emblematu I., części środkowej kraty wylotu powietrza, osłony wnęki koła p.p. i l.p., wylotu powietrza tunelu przedniego, ponadto do naprawy kwalifikowały się: błotnik p.p., błotnik p.l., dozer oraz niezbędne było formowanie przodu. Części te podlegały lakierowaniu.

Biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków W. K. sporządził kalkulację naprawczą ww. uszkodzeń w oparciu o program komputerowy (...)’G.’S bazujący na normach czasowych producentów pojazdów oraz wycenę wartości rynkowej przedmiotowego pojazdu na dzień kolizji tj. styczeń 2011r. Kosztorys wykonano na modelu zbliżonym konstrukcyjnie tj. F. (...) t. Koszt naprawy samochodu powoda, sporządzony w oparciu o normatywne czasy demontażu i montażu elementów określone przez producenta pojazdu oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych zakupionych w sieci dealerskiej samochodów marki I., z zastosowaniem 30% amortyzacji ich cen wynosi 14.082,13 zł. Natomiast wartość rynkowa pojazdu brutto wynosi 59.200 zł. Koszt naprawy samochodu powoda wynosi ok. 24 % wartości pojazdu w chwili powstania szkody. Nie zachodzi więc konieczność rozliczenia, jako szkody całkowitej. Wysokość odszkodowania należnego powodowi wyliczona w oparciu o zapisy „Ogólnych warunków ubezpieczenia (...) S.A.” wynosi 10.765,70 zł. Kwota ta jest wystarczająca do naprawienia pojazdu powoda w stopniu dającym gwarancję uzyskania przez pojazd pozytywnych badań technicznych i jego dalszego bezpiecznego użytkowania.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 08.09.2012r. – k. 71-78)

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawało, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 13 stycznia 2011r., w którym zniszczeniu uległ pojazd powoda, w oparciu o łączącą strony umowę ubezpieczenia Autocasco. Niesporny pozostawał zakres uszkodzeń pojazdu powoda oraz kwota dotychczas przyznanego odszkodowania. Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz dalszej kwoty odszkodowania do pokrycia pełnych kosztów naprawy pojazdu wynikających z faktury wystawionej przez zakład, który dokonał naprawy.

Strona pozwana w ramach swojej obrony podniosła, że powód domaga się świadczenia niezgodnie z obowiązującą strony umową, albowiem umowa zawarta została w wariantcie WYCENA, a zatem ustalenie odszkodowania następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez Ubezpieczyciela w systemie E. i A.. Ponadto, zgodnie z umową od kwoty tak ustalonego odszkodowania Ubezpieczyciel miał prawo potrącić udział własny powoda w kwocie 500 zł oraz 20% zgodnie z dyspozycją § 24 ust. 4 OWU AC. Strona pozwana podkreśliła przy tym, że ustalenie przez nią wartości odszkodowania nastąpiło w sposób prawidłowy, w oparciu o wycenę sporządzoną zgodnie ze sztuką, z zachowaniem należytej staranności oraz w sposób odpowiadający postanowieniom umownym.

Wskazać należy, że powód nie kwestionował ani samej treści postanowień łączącej strony umowy ani ich wykładni dokonanej przez stronę pozwaną. Zarzucił jednak, że kosztorys sporządzony przez stronę pozwaną nie daje gwarancji

uzyskania pozytywnych badań technicznych pojazdu oraz jego dalszego bezpiecznego użytkowania ruchu drogowym. W istocie zatem powód zakwestionował prawidłowość i rzetelność wyceny sporządzonej przez stronę pozwaną. Podkreślić należy, że z samego faktu, iż strony określiły w umowie, że naprawa szkody następuje w wariantcie WYCENA nie wynika, że faktycznie sporządzony kosztorys naprawy jest prawidłowy i rzetelny. Ustalenie tej okoliczności nie może się opierać również na samym twierdzeniu strony. Innymi słowy powód ma prawo kwestionować samą wycenę sporządzoną przez stronę pozwaną, nawet jeżeli została wykonana przy użyciu programów komputerowych określonych w OWU AC. Kwestia oceny prawidłowości takiej wyceny wymaga natomiast posiadania wiadomości specjalnych. Z tego względu Sąd dopuścił, zgodnie z wnioskiem powoda, dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność zakresu i charakteru uszkodzeń pojazdu powoda, kosztów jego naprawy, wartości handlowej pojazdu, jak również, czy kwota wynikająca z kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną daje gwarancję uzyskania przez pojazd pozytywnych badań technicznych i jego dalszego bezpiecznego użytkowania.

Sąd wydał rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie w oparciu o opinię sporządzoną przez powołanego biegłego W. K.. Wskazać należy, że przedmiotowa opinia była kwestionowana jedynie przez powoda. Biegły w wydanej opinii ustosunkował się zarówno do wyceny sporządzonej przez stronę pozwaną, jak i wyceny prywatnej powoda. Biegły wskazał, że wycena sporządzona przez powoda faktycznie nie uwzględnia zapisów umowy łączącej strony tj. dopuszczalnych potrąceń z tytułu udziału własnego powoda w wysokości 20% oraz kwotowego 500 zł, a zatem z tego powodu pozostawała zawyżona.

Biegły wskazał również przy tym, że wbrew stanowisku strony pozwanej, sporządzona przez nią wycena nie była w pełni rzetelna. Strona pozwana w sporządzonej przez siebie wycenie przyjęła bowiem ryczałtowy koszt lakierowania (materiał i czynności lakiernicze łącznie) na kwotę 80 zł netto oraz stawki za czynności blacharsko-mechaniczne w wysokości 70 zł/rbg. Jak wskazał biegły postępowanie takie było nieuzasadnione (zastosowanie ryczałtu na lakierowanie), gdyż koszt określony przez program ekspercki odzwierciedla rzeczywiste koszty lakierowania pojazdu, oparte o dobre materiały, fachowych lakierników oraz technologię lakierowania opartą na wytycznych producenta pojazdu. Prawidłowo przyjęta stawka odzwierciedlająca w 2011r. średnią wartość czynności naprawczych, stosowaną przez dobrze wyposażone i wykonujące usługi na wysokim poziomie technicznym warsztaty remontowe z terenu W. i okolic powinna wynosić 100 zł/rbg, natomiast stawka blacharsko-mechaniczna – 100 zł/rbg. Jak już wskazano strona pozwana w żaden sposób nie odniosła się do tego zarzutu biegłego wobec przyjętej przez nią wyceny. Nie kwestionowała także żadnego z pozostałych ustaleń poczynionych przez biegłego. W ocenie Sądu opinia biegłego była w pełni prawidłowa, rzetelna i gruntownie uzasadniona. Biegły dokonał wyceny przy przyjęciu wszystkich uregulowań wynikających z obowiązującej strony umowy tj. zastosował 30% amortyzacji dla przyjętych wartości oryginalnych części zamiennych oraz zastosował obydwa odpisy dotyczące udziału własnego powoda.

Sąd uznał przy tym za niezasadne zarzuty sformułowane wobec przedmiotowej opinii przez powoda. W opinii uzupełniającej biegły szczegółowo wskazał, że określenie kosztów naprawy pojazdów, których nie ma w systemach eksperckich dokonywane jest w oparciu o kalkulacje porównawcze, a zatem innych pojazdów z tej samej grupy pojazdów. Kryterium takie wobec pojazdu powoda spełnia samochód marki F. (...). Skoro zaś w pojeździe powoda uszkodzone pozostawały głównie elementy wyposażenia, a ich ceny przyjęto zgodnie z cennikiem marki I. nie ma podstaw do zmiany pierwotnych wyliczeń. Biegły podkreślił przy tym, że wyliczenie rynkowej wartości pojazdu nie było wyliczeniem porównawczym tylko rzeczywistym pojazdu powoda, stąd nie było uładnione powoływanie się na różnice w wartości rynkowej pojazdów marki I. (...) i F. (...). W ocenie Sądu argumenty te pozostawały w pełni przekonujące, stąd nie było podstaw do powołania kolejnego biegłego tej samej specjalności. Podstawy w tym względzie nie może natomiast stanowić samo niezadowolenie strony z dotychczas wydanej opinii, czy też fakt, że jest ona dla strony niekorzystna i niezgodna z jej wyobrażeniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1.853,96 zł, jako różnicę pomiędzy kwotą odszkodowania przyznaną i wypłaconą powodowi w toku postępowania likwidacyjnego tj. 8.911,74 zł a kwotą wskazaną przez biegłego, jako prawidłowo ustalona kwota odszkodowania tj. 10.765,70 zł, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Podstawę orzeczenia odsetkowego stanowiły uregulowania art. 481 § 1 k.c. Powód wzywał stronę pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia tj. wypłaty dalszej kwoty odszkodowania pismem z dnia 16 marca 2011r., wyznaczając siedmiodniowy termin na uregulowanie jego żądania. Strona pozwana w ogóle nie kwestionowała żądania pozwu w tym zakresie, w szczególności nie wskazywała, aby nie otrzymała przedmiotowego wezwania, zgodnie z datami wynikającymi z uzasadnienia pozwu. Skoro zaś strona pozwana dysponowała pełnym materiałem dowodowym pozwalającym jej na sporządzenie prawidłowej wyceny kosztów naprawy pojazdu powoda, to nie reagując na wezwanie powoda, pozostawała w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. Z tego względu Sąd zasądził na rzecz powoda ustawowe odsetki od kwoty 1.853,96 zł od dnia 24 marca 2011r.

Równocześnie Sąd oddalił dalej idące powództwo, jako pozbawione podstaw prawnych i faktycznych, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowił przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Wyrażona w tym przepisie zasada kompensaty kosztów procesu znajduje zastosowanie w wypadku częściowego uwzględnienia żądań. Zgodnie z tą zasadą, w sytuacji gdy obie strony są w różnym bądź takim samym stopniu wygrywającymi i przegrywającymi zarazem, Sąd może dokonać stosunkowego rozdzielenia kosztów między stronami odpowiednio do wysokości w jakiej zostały one poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań. Odnośnie oddalonej części żądania powód traktowany musi być jako strona przegrywająca spór. Sąd podziela pogląd wyrażony w rzecznictwie Sądu Najwyższego, iż stosunkowy podział kosztów procesu dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i § 3 k.p.c. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swoimi roszczeniami lub obroną otrzymując w wyniku kwoty stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica (post. SN z dnia 31.01.91 II CZ 255/90, OSP 1991/11-12/279). Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie. Żądania powoda zostały uwzględnione tylko co do 18,3% (1.853,96 zł z żądanych 10.138,96 zł). Łącznie koszty procesu poniesione przez strony wynosiły 6341 zł. Powód poniósł opłatę od pozwu w wysokości 507 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2417 zł oraz koszty zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 1000 zł natomiast strona pozwana koszty swojego zastępstwa procesowego w kwocie 2417 zł. Skoro powód przegrał w 81,7 % to w tym zakresie powinien ponieść koszty procesu. Strona pozwana poniosła koszty swego zastępstwa procesowego w kwocie 2417 zł, a zatem kwotę niższą niż 18,3 % sumy kosztów, stąd różnica w kwocie 1.339,03 zł podlegała zasądzeniu na jej rzecz, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowiły także uregulowania art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Do rozliczenia pozostała kwota 661,55 zł – kwota wynagrodzenia biegłych, co której żadna ze stron nie uiściła zaliczki. Sąd obciążył stronę pozwaną kosztami w wysokości należnej od zasądzonej części roszczenia, kosztami należnymi od nieuwzględnionej części powództwa obciążył natomiast powoda. Z tego względu nakazał powodowi uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 549,09 zł (81,7% z 661,55 zł) oraz stronie pozwanej kwoty 112,46 zł (18,3 % z 661,55 zł), o czym orzeczono w pkt IV i V wyroku.